

PIENĒMTIE TEKSTI

Pagaidu versija

P8_TA-PROV(2018)0448

Digitalizācija attīstībai: nabadzības samazināšana, izmantojot tehnoloģiju

Eiropas Parlamenta 2018. gada 13. novembra rezolūcija par digitalizāciju attīstībai: nabadzības samazināšana, izmantojot tehnoloģiju (2018/2083(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 208., 209., 210., 211. un 214. pantu,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas ilgtspējīgas attīstības samitu un ANO Ģenerālās asamblejas 2015. gada 25. septembra noslēguma dokumentu “Pārveidosim mūsu pasauli: ilgtspējīgas attīstības programma 2030. gadam”, un 17 ilgtspējīgas attīstības mērķus (IAM),
- ņemot vērā 2017. gada maijā pieņemto Eiropas Konsensu par attīstību “Mūsu pasaule, mūsu cieņa, mūsu nākotne”¹,
- ņemot vērā Komisijas 2015. gada 14. oktobra paziņojumu “Tirdzniecība visiem. Ceļā uz atbildīgāku tirdzniecības un ieguldījumu politiku” (COM(2015)0497),
- ņemot vērā Komisijas dienestu 2017. gada 2. maija darba dokumentu “*Digital4Development*: digitālo tehnoloģiju un pakalpojumu iekļaušana ES attīstības politikā” (SWD(2017)0157),
- ņemot vērā digitālā vienotā tirgus stratēģiju Eiropai, kas tika pieņemta 2015. gada maijā,
- ņemot vērā Eiropas ārējo investīciju plānu,
- ņemot vērā Komisijas ziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai par stratēģijas “Tirdzniecība visiem” īstenošanu: progresīvas tirdzniecības politikas īstenošana globalizācijas iespēju izmantošanai (COM(2017)0491),

¹ OV C 210, 30.6.2017., 1. lpp.

- ņemot vērā 2017. gada 12. decembra rezolūciju par virzību uz digitālās tirdzniecības stratēģiju¹,
 - ņemot vērā 2015. gada 16. decembra rezolūciju par gatavošanos pasaules humānās palīdzības samitam — risināmie jautājumi un iespējas sniegt humāno palīdzību²,
 - ņemot vērā Komisijas 2014. gada 13. maija paziņojumu “Privātā sektora lielāka nozīme iekļaujošas un ilgtspējīgas izaugsmes nodrošināšanā jaunattīstības valstīs” (COM(2014)0263),
 - ņemot vērā Padomes 2017. gada novembra secinājumus par digitalitāti attīstības veicināšanai,
 - ņemot vērā PTO 11. Ministru konferenci, kas notika Buenosairesā (Argentīnā) no 2017. gada 10. decembra līdz 13. decembrim,
 - ņemot vērā ANO Starptautiskās Telesakaru savienības iniciatīvas jaunattīstības valstu atbalstam (*ITU-D*),
 - ņemot vērā Pasaules Tirdzniecības organizācijas Informācijas tehnoloģiju nolīgumu (*ITA*),
 - ņemot vērā Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO) 2016. gadā Kankunā sniegto ministru deklarāciju par digitālo ekonomiku,
 - ņemot vērā G7 valstu IKT ministru kopīgo deklarāciju 2016. gada 29. un 30. aprīļa sanāksmē Takamacu (Japāna),
 - ņemot vērā ANO Tirdzniecības un attīstības konferences (*UNCTAD*) iniciatīvu “e-tirdzniecība visiem”,
 - ņemot vērā Konvenciju par invalīdu tiesībām un tās Fakultatīvo protokolu (A/RES/61/106),
 - ņemot vērā Reglamenta 52. pantu,
 - ņemot vērā Attīstības komitejas ziņojumu (A7-0000/2018),
- A. tā kā 2017. gada Eiropas Konsensā par attīstību ir izcelta informācijas un komunikācijas tehnoloģiju un pakalpojumu nozīmība, jo tie ir iekļaujošu izaugsmi un ilgtspējīgu attīstību veicinoši faktori;
- B. tā kā Komisijas digitalizācijas stratēģija attīstības veicināšanai (*D4D*) attiecas uz ekonomikas izaugsmi un cilvēktiesībām, veselību, izglītību, lauksaimniecību un pārtikas nodrošinājumu, pamatinfrastruktūru, ūdeni un sanitāriju, pārvaldību un sociālo aizsardzību, kā arī transversāliem mērķiem dzimuma un vides jomā;
- C. tā kā digitālās tehnoloģijas piedāvā iespēju nodrošināt ilgtspējību un vides aizsardzību; tā kā digitālā aprīkojuma ražošanā tomēr tiek izmantoti noteikti reti metāli, kurus ir

¹ OV C 369, 11.10.2018., 22. lpp.

² OV C 399, 24.11.2017., 106. lpp.

grūti reciklēt un kuru pieejamās rezerves ir ierobežotas, turklāt elektroniskie un elektriskie atkritumi apdraud vidi un veselību; tā kā saskaņā ar ANO Vides programmas (UNEP) un Interpola¹ kopīgo ziņojumu elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumi (EEIA) vides noziegumu jomā ir prioritāra joma;

- D. tā kā saskaņā ar jaunākajiem datiem (2017) Pasaules Bankas datubāzē “Identifikācija attīstībai: globāls datu kopums” (ID4D) aptuveni 1,1 miljards cilvēku pasaulē nevar oficiāli apliecināt savu identitāti, tostarp dzimšanas reģistrāciju, un 78 % no viņiem dzīvo Subsahāras Āfrikā un Āzijā; tā kā tas ievērojami traucē ne tikai IAM 16.9. mērķa sasniegšanu, bet arī kļūšanu par digitālās vides dalībnieku un tās sniegto priekšrocību izmantošanu;
- E. tā kā digitālās tehnoloģijas ir nepārprotami minētas piecos no ilgtspējīgas attīstības mērķiem (IAM) (4. IAM par izglītību, IAM par dzimumu līdztiesību, IAM par pienācīgas kvalitātes nodarbinātību un ekonomikas izaugsmi, IAM par infrastruktūru, industrializāciju un inovāciju un 17. IAM par partnerībām);
- F. tā kā IAM ir uzsvērts, ka vispārējas un cenas ziņā pieejamas piekļuves internetam nodrošināšanai cilvēkiem vismazāk attīstītajās valstīs (LDC) līdz 2020. gadam būs izšķiroša nozīme attīstības veicināšanā, jo digitālas ekonomikas attīstība varētu būt pienācīgas kvalitātes darbvietu un iekļaujošas izaugsmes, eksporta apmēra un eksporta dažādošanas dzinējspēks;
- G. tā kā saskaņā ar UNCTAD digitalizācija aizvien vairāk veicina monopolu veidošanos un rada jaunas problēmas gan jaunattīstības, gan attīstīto valstu pretmonopola un konkurences politikas² jomā;
- H. tā kā vispārējā pārskatā par Pasaules informācijas sabiedrības samita rezultātu īstenošanu³ ANO Ģenerālā asambleja apņēmas izmantot IKT potenciālu Ilgtspējīgas attīstības programmas 2030. gadam un citu starptautiski apstiprinātu attīstības mērķu sasniegšanai, norādot, ka IKT varētu paātrināt virzību uz visu 17 IAM sasniegšanu;
- I. tā kā savienojamība joprojām ir gan izaicinājums, gan problēma, kas ir dažādu ar piekļuvi IKT un IKT izmantošanu saistītu digitālo plaisu pamatā;
- J. tā kā ātrums, kādā attīstās digitālā ekonomika, un ievērojami digitālās ekonomikas trūkumi jaunattīstības valstīs drošas valsts politikas un noteikumu izstrādē un patērētāju aizsardzības izveidē norāda uz to, ka ir steidzami jāpastiprina spēju veidošana un tehniskā palīdzība jaunattīstības valstīm un jo īpaši LDC;
- K. tā kā digitālā pratība un prasmes ir galvenie faktori, kas veicina sociālus un personiskus uzlabojumus un progresu, kā arī uzņēmējdarbību un spēcīgu digitālo ekonomiku veidošanu;
- L. tā kā digitalizācijai vajadzētu arī palīdzēt uzlabot humānās palīdzības sniegšanu un noturību, katastrofu riska novēršanu un pagaidu atbalstu, sasaistot humāno palīdzību un

¹ ANO Vides programmas un Interpola ziņojums “The Rise of Environmental Crime: a growing Threat to Natural Resources, Peace, Development and Security”, 2016.

² UNCTAD, “South-South Digital Cooperation for Industrialisation: A Regional Integration Agenda” (2017).

³ ANO Ģenerālā asambleja, GA/RES/70/125.

attīstības palīdzību nestabilās un konfliktu skartās teritorijās;

- M. tā kā vairāk nekā pusei pasaules iedzīvotāju joprojām nav tiešsaistes pieslēguma un 9. IAM, kas paredz ievērojami palielināt piekļuvi IKT un līdz 2020. gadam censties nodrošināt vispārēju un cenas ziņā pieejamu piekļuvi internetam *LDC*, sasniegšanā progress ir bijis lēns;
- N. tā kā visur pasaulē ir vērojams milzīgs mobilo pakalpojumu palielinājums un mobilo sakaru lietotāju skaits tagad pārsniedz to cilvēku skaitu, kuriem ir pieejama elektrība, sanitārija vai tīrs ūdens;
- O. tā kā inovācijai humānās palīdzības jomā ir jāatbilst humanitārajiem principiem (cilvēcīgums, objektivitāte, neitralitāte un neatkarība) un cieņas principam;
- P. tā kā inovācija humānās palīdzības jomā ir jāīsteno ar mērķi veicināt saņēmēju kopuma tiesību ievērošanu, cieņu un spējas un visiem krīzes skartas kopienas locekļiem vajadzētu būt iespējai gūt labumu no inovācijas bez diskriminējošiem šķēršļiem tās izmantošanā;
- Q. tā kā ir jāveic riska analīze un mazināšana, lai novērstu netīšu kaitējumu, tostarp kaitējumu, kas skar privātumu un datu drošību un ietekmē vietējās ekonomikas;
- R. tā kā eksperimenti, testi un izmēģinājumi ir jāveic saskaņā ar starptautiski atzītiem ētiskajiem standartiem,

Nepieciešamība atbalsīt digitalizāciju jaunattīstības valstīs

1. atzinīgi vērtē Komisijas *D4D* stratēģiju, jo tā integrē digitālās tehnoloģijas ES attīstības politikā, kam būtu jācenšas dot ieguldījumu IAM sasniegšanā; uzstāj uz to, ka ir svarīgi palielināt uz IAM vērstu digitalizāciju; atgādina, ka digitālā revolūcija rada sabiedrībām veselu jaunu problēmu kopumu, nesot sev līdz gan riskus, gan iespējas;
2. atkārtoti norāda uz digitālās tehnoloģijas un pakalpojumu milzīgo potenciālu IAM sasniegšanā, ar nosacījumu, ka tiek veikti pasākumi, lai novērstu tehnoloģiju negatīvo ietekmi, kas saistīta, piemēram, ar darbvietu automatizāciju, kura ietekmē nodarbinātību, digitālo atstumšanu un nevienlīdzību, kibernetiķu drošību, datu privātumu un regulatīviem jautājumiem; norāda, ka jebkāda digitālajai stratēģijai ir pilnībā jāatbilst Ilgtspējīgas attīstības programmai 2030. gadam, īpaši saistībā ar 4. IAM par kvalitatīvu izglītību, 5. IAM par dzimumu līdztiesības panākšanu un pilnvērtīgu iespēju nodrošināšanu visām sievietēm un meitenēm, 8. IAM par pienācīgas kvalitātes nodarbinātību un ekonomikas izaugsmi un 9. IAM par rūpniecību, inovāciju un infrastruktūru, kā arī jādod ieguldījums minētās programmas īstenošanā; atgādina — lai līdz 2030. gadam sasniegtu IAM, ir nepieciešama stiprāka globāla, valsts, reģionāla un vietēja partnerība starp valsts pārvaldes, zinātnisko aprindu, ekonomikas un pilsoniskās sabiedrības dalībniekiem;
3. norāda, ka, neraugoties uz interneta izplatības pieaugumu, daudzas jaunattīstības valstis un jaunietekmes ekonomikas nebūt neizmanto visas digitalizācijas sniegtās priekšrocības, daudziem cilvēkiem joprojām nav piekļuves IKT un pastāv milzu atšķirības starp valstīm, kā arī starp pilsētām un lauku apvidiem; atgādina, ka digitālās tehnoloģijas ir un paliek instruments, nevis mērķis, un uzskata, ka, ņemot vērā finansiālus ierobežojumus, par prioritāti būtu jāuzskata visefektīvākie IAM sasniegšanas

veidi un ka dažās valstīs, lai gan digitalizācija var būt noderīga, joprojām ir jāapmierina cilvēka pamatvajadzības, īpaši tādas kā piekļuve pārtikai, enerģijai, ūdenim un sanitārijai, izglītībai un veselības aprūpei, kā uzsvērts ANO 2017. gada ziņojumā par IAM; tomēr uzskata, ka nosacījumi digitālajai attīstībai būtu jārada infrastruktūras izstrādes brīdī, pat ja īstenošana notiek vēlākā posmā;

4. uzsver, ka jebkāda digitālās tirdzniecības stratēģijai noteikti ir pilnībā jāatbilst principam par politikas saskaņotību attīstībai, kam ir būtiska nozīme IAM sasniegšanas nolūkā; uzsver, ka piekļuvei interneta pieslēgumam un digitāliem maksāšanas veidiem, kas ir droši un atbilst starptautiskajiem standartiem, tiesību aktiem, kuri aizsargā tiešsaistes preču un pakalpojumu patērētājus, intelektuālā īpašuma tiesībām, noteikumiem, kas aizsargā personas datus, un elektroniskajai tirdzniecībai atbilstošiem nodokļu un muitas tiesību aktiem ir būtiska nozīme digitālās tirdzniecības, ilgtspējīgas attīstības un iekļaujošas izaugsmes nodrošināšanā; šajā sakarībā norāda uz tirdzniecības atvieglošanas nolīguma sniegtajām iespējām atbalstīt digitālas iniciatīvas jaunattīstības valstīs, lai atvieglotu pārrobežu tirdzniecību;
5. prasa izstrādāt rīcības plānu tehniskai inovācijai humānās palīdzības jomā, lai nodrošinātu atbilstību tiesiskajiem un ētiskajiem principiem, kas noteikti tādos dokumentos kā “Jaunais Eiropas Konsenss par attīstību: “Mūsu pasaule, mūsu cieņa, mūsu nākotne”” un “Pārveidosim mūsu pasauli: ilgtspējīgas attīstības programma 2030. gadam”;
6. uzsver, ka inovācija humānās palīdzības jomā būtu jāizvērtē un jāuzrauga, cita starpā veicot inovācijas procesa primārās un sekundārās ietekmes novērtējumu; uzsver, ka pirms projektu, kas saistīti ar inovāciju humānās palīdzības jomā, un digitalizācijas projektu uzsākšanas būtu jāveic ētiskuma izvērtēšana un riska analīze, attiecīgā gadījumā iesaistot ārējus vai trešās puses ekspertus;
7. prasa ES ārējā darbībā īstenot principus, kas iekļauti digitālajā vienotā tirgus stratēģijā Eiropai, sniedzot atbalstu ES partneru tiesiskajam regulējumam;
8. prasa daudzgadu finanšu shēmā (DFS) 2021.–2027. gadam paredzēt pietiekamu finansējumu, lai būtu iespējams iestrādāt digitālās tehnoloģijas visos attīstības politikas aspektos;
9. norāda, ka digitālās tehnoloģijas ieviešana jaunattīstības valstīs bieži notiek straujāk nekā valsts iestāžu, tiesiskā regulējuma un citu tādu mehānismu veidošana, kuri varētu palīdzēt pārvaldīt jaunās problēmas, kas rodas, īpaši saistībā ar kibernetisko drošību; uzsver, ka ir svarīgi padziļināt starpreģionālo sadarbību starp pētniekiem un inovatoriem, atbalstot pētniecības un izstrādes darbības, kas veicina zinātnisku progresu un tehnoloģijas un zinātnības nodošanu; prasa nākamajā nolīgumā pēc Kotonū nolīguma saskaņā ar sarunu norādēm īpaši izcelt digitalizāciju, jo tā ir iekļaujošu un ilgtspējīgu attīstību veicinošs faktors;
10. prasa īstenot vairāk kopīgu darbību sadarbībā digitālās infrastruktūras jomā, jo tai būtu jāklūst par vienu no galvenajiem pasākumiem ES partnerībās ar reģionālajām organizācijām, īpaši Āfrikas Savienību; norāda uz tehniskās palīdzības svarīgumu un to, cik svarīgi ir nodot speciālās zināšanas iestādēm, kuras izstrādā digitālo politiku valsts, reģionālā un kontinentālā līmenī;

11. prasa iekļaut digitalizāciju dalībvalstu valsts attīstības stratēģijās;
12. prasa starptautiskajai sabiedrībai, tostarp nevalstiskajiem dalībniekiem, tādiem kā pilsoniskās sabiedrības pārstāvji, trešais sektors, privātuzņēmumi un akadēmiskās aprindas, īstenot saskaņotākus un visaptverošākus transversālus centienus, lai nodrošinātu, ka pārejā uz digitālāku ekonomiku neviens netiek atstāts novārtā un šī pāreja veicina ANO Ilgtspējīgas attīstības programmas uzdevumu izpildi, garantējot piekļuvi digitālajām tehnoloģijām un pakalpojumiem visiem ekonomikas dalībniekiem un iedzīvotājiem un nepieļaujot pārmērīgi daudz dažādu pieeju, kas radītu tiesību aktu nesaderību, pārklāšanos vai nepilnības; prasa uzlabot politisko saikni starp ES, dalībvalstīm un citiem attiecīgiem dalībniekiem, lai pastiprinātu sadarbību, papildināmību un sinerģijas veidošanos;
13. norāda, ka tehnoloģija, mākslīgais intelekts un automatizācija jau pārņem atsevišķus mazkvalificētus un vidēji kvalificētus darbus; aicina Komisiju veicināt uz IAM vērstu digitalizāciju un uzsver, ka valsts finansētam sociālās aizsardzības minimumam ir būtiska nozīme dažu negatīvu jauno tehnoloģiju ietekmes aspektu novēršanā, lai izturētu pārmaiņas pasaules tirgos un starptautisko darba dalīšanu, kas īpaši skar mazkvalificētus darba ņēmējus jaunattīstības valstīs;
14. aicina privāto sektoru atbildīgi dot ieguldījumu *D4D*, izmantojot tehnoloģiju un inovācijas, speciālās zināšanas, investīcijas, riska pārvaldību, ilgtspējīgus uzņēmējdarbības modeļus un izaugsmi, kam vajadzētu ietvert arī prevenciju, samazināšanu, labošanu, reciklēšanu un izejvielu atkārtotu izmantošanu;
15. pauž nožēlu par to, ka mazāk nekā pusei no visām jaunattīstības valstīm ir datu aizsardzības tiesību akti, un mudina ES sniegt tehnisko palīdzību attiecīgajām iestādēm šādu tiesību aktu izstrādē, īpaši pamatojoties uz savu pieredzi un saviem tiesību aktiem, kuri ir starptautiski atzīti par paraugu šajā jomā; uzsver, ka ir jāņem vērā ar šādu standartizāciju saistītās iespējamās izmaksas, īpaši tās, kas gulstas uz MVU; norāda, ka, ņemot vērā digitālās tehnoloģijas pārrobežu raksturu, datu aizsardzības tiesību aktiem nevajadzētu būt pārāk atšķirīgiem, jo tas radītu nesaderību;
16. aicina visas ieinteresētās personas vākt, apstrādāt, analizēt un izplatīt datus un statistiku vietējā, reģionālā, valsts un pasaules līmenī, lai nodrošinātu augstu datu aizsardzības līmeni atbilstoši attiecīgajiem starptautiskajiem standartiem un instrumentiem un lai īstenotu Ilgtspējīgas attīstības programmas 2030. gadam mērķus; norāda, ka pareiza un savlaicīga datu vākšana dod iespēju veikt pienācīgu īstenošanas uzraudzību, vajadzības gadījumā koriģēt politiku un pasākumus un pēc pabeigšanas novērtēt sasniegtos rezultātus un ietekmi; tomēr atgādina, ka “datu revolūcija”, lai gan dod iespēju vieglāk, ātrāk un lētāk iegūt un analizēt datus no daudziem dažādiem avotiem, rada arī milzu problēmas saistībā ar drošību un privātumu; tāpēc uzsver, ka inovācijām datu vākšanā jaunattīstības valstīs vajadzētu nevis aizstāt oficiālo statistiku, bet gan papildināt to;
17. pauž nožēlu par katrā valstī joprojām pastāvošo digitālo plaisu, kas saistīta ar dzimumu, ģeogrāfiju, vecumu, ienākumiem, etnisko piederību un veselības stāvokli vai invaliditāti, kā arī citiem diskrimināciju izraisošiem faktoriem; tāpēc uzstāj, ka starptautiskajai attīstības sadarbībai būtu jānotiek tā, lai veicinātu nelabvēlīgā vai neaizsargātā situācijā esošu personu lielāku atbalstīšanu un iekļaušanu, vienlaikus veicinot digitālo instrumentu atbildīgu izmantošanu un adekvātu izpratni par iespējamiem riskiem; prasa atbalstīt inovāciju, kas ir pielāgota vietējām vajadzībām un

pārejai uz zināšanu ekonomiku;

18. tāpēc prasa pastiprināt pūles digitālās atstumtības problēmas risināšanā ar izglītību un apmācību digitālo pamatprasmju jomā, kā arī īstenot iniciatīvas, kas paredzētas atbilstošas IKT izmantošanas veicināšanai un digitālo instrumentu lietošanai līdzdalības metodikas īstenošanā atbilstoši vecumam, personīgajai situācijai un iepriekšējai pieredzei, tostarp attiecībā uz vecāka gadagājuma cilvēkiem un cilvēkiem ar invaliditāti; norāda, ka starptautiskā attīstības sadarbība varētu pamatoties digitālās tehnoloģijās, kas vērstas uz nelabvēlīgā situācijā esošu grupu labāku integrāciju, ar nosacījumu, ka šīm grupām ir piekļuve digitālām tehnoloģijām; atzinīgi vērtē tādas iniciatīvas kā Āfrikas programmēšanas nedēļa, kas dod ieguldījumu pilnvērtīgu iespēju nodrošināšanā Āfrikas jaunajai paaudzei, veicinot digitālo pratību; uzsver e-mācību un tālmācības nozīmi attālu apgabalu un visu vecumu cilvēku sasniegšanā;
19. prasa iekļaut digitālo pratību jaunattīstības valstu skolu mācību programmās visos izglītības līmeņos — no pamatskolas līdz universitātei, ar mērķi nodrošināt to prasmju iegūšanu, kas vajadzīgas, lai uzlabotu piekļuvi informācijai; tomēr uzskata, ka IKT instrumentiem un jaunajām tehnoloģijām nevajadzētu aizstāt reālus skolotājus un skolas, bet gan šie instrumenti un tehnoloģijas būtu jāizmanto kā līdzeklis, lai uzlabotu piekļuvi izglītībai un paaugstinātu tās kvalitāti; uzsver, ka jaunās tehnoloģijas ir svarīgs instruments, ar ko izplatīt zināšanas, apmācīt skolotājus un pārvaldīt iestādes; uzstāj arī uz to, ka ir nepieciešami labāki vietēji apmācības centri (tostarp programmēšanas skolas), lai apmācītu attīstītājus un veicinātu tādu digitālu risinājumu un lietotņu izstrādi, kas atbilst vietējām vajadzībām un situācijai;
20. uzsver, ka digitālās plaisas pārvarēšanas nolūkā ir jāizvērs infrastruktūra, kam ir atbilstošs augstas kvalitātes pārklājums un kas ir cenas ziņā pieejama, uzticama un droša, un jānodrošina piekļuve šai infrastruktūrai — sevišķi lauku un attālās teritorijās; norāda, ka galvenie iemesli, kas kavē savienojamību, ir nabadzība un pamatpakalpojumu neesamība līdz ar neattīstītiem virszemes tīkliem, veicinošas valsts politikas un tiesiskā regulējuma trūkumu, augstiem nodokļiem digitālajiem produktiem un pakalpojumiem, zemu konkurenci tirgū un energotīkla neesamību;
21. pauž bažas par tehnoloģisko atkarību no neliela operatoru skaita un īpaši no *GAF*A (*Google, Apple, Facebook un Amazon*), un prasa konkurences veicināšanas nolūkā izstrādāt alternatīvas; norāda, ka šo mērķi varētu īstenot ES un Āfrikas partnerības veidā;
22. atgādina, ka jaunattīstības valstis ne tuvu nav aizsargātas pret kiberuzbrukumiem, un uzsver ekonomiskās, politiskās un demokrātiskās stabilitātes graušanas risku, ja netiek garantēta digitālā drošība; aicina visas digitāli savienotā pasaulē ieinteresētās personas aktīvi uzņemties atbildību, pieņemot praktiskus pasākumus, lai veicinātu lielāku izpratni par kiberdrošības jautājumiem un zinātību šajā jomā; šajā nolūkā norāda uz to, ka ir svarīgi attīstīt cilvēkkapitālu visos līmeņos, lai mazinātu kiberdrošības apdraudējumus ar apmācības, izglītības un lielākas izpratnes palīdzību, un ka ir svarīgi izveidot atbilstošu krimināltiesisku un transnacionālu regulējumu kibernetikas apkarotības nolūkā un aktīvi iesaistīties starptautiskos forumos, tādos kā ESAO globālais forums par digitālo drošību;
23. atgādina par iespējām, ko digitalizācija sniedz saistībā ar sociālās iekļaušanas atšķirību mazināšanu, piekļuvi informācijai un ekonomiskās marginalizācijas mazināšanu

nomaļos apvidos;

Digitalizācija — ilgtspējīgas attīstības instruments

24. atzinīgi vērtē ES ārējo investīciju plānu, ar kuru tiek veicinātas investīcijas inovatīvos digitālos risinājumos, kas paredzēti vietējām vajadzībām, finansiālai iekļaušanai un pienācīgas kvalitātes darbvieta izveidei; norāda, ka digitalizācija ir nozīmīga investīciju iespēja un ka tāpēc finansējuma apvienošana, pamatojoties uz sadarbību ar Eiropas un starptautiskām finanšu iestādēm un privāto sektoru, būtu nozīmīgs finanšu resursu piesaistīšanas instruments;
25. aicina Komisiju sākt jaunas iniciatīvas, īpašu uzmanību pievēršot digitālās infrastruktūras attīstīšanai, e-pārvaldības un digitālo prasmju veicināšanai, digitālās ekonomikas stiprināšanai un uz IAM vērstu jaunuzņēmumu ekosistēmu sekmēšanai, tostarp mikrouzņēmumu un mazo un vidējo uzņēmumu (MMVU) finansēšanas iespējām, lai tie varētu digitāli mijiedarboties ar daudznacionāliem uzņēmumiem un piekļūt globālām vērtības ķēdēm;
26. aicina Komisiju vēl vairāk integrēt digitālās tehnoloģijas un pakalpojumus ES attīstības politikā, kā cita starpā norādīts *D4D* programmā; uzsver, ka ir jāveicina digitālo tehnoloģiju izmantošana noteiktās politikas jomās, tostarp e-pārvaldē, lauksaimniecībā, izglītībā, ūdens apsaimniekošanā, veselības aprūpē un enerģētikā;
27. aicina Komisiju palielināt investīcijas jaunattīstības valstu digitālajā infrastruktūrā, lai, nodrošinot efektīvu attīstību un principu ievērošanu, pārvarētu ievērojamo digitālo plaisu;
28. atgādina, ka lielākā daļa uzņēmumu jaunattīstības valstīs ir MMVU un tie nodarbina lielāko daļu ražošanas un pakalpojumu nozarē strādājošo; atkārtoti norāda, ka, veicinot labi reglamentētu pārrobežu e-tirdzniecību, tiks tiešā veidā uzlaboti dzīves apstākļi, paaugstināts dzīves līmenis un stimulēta nodarbinātība un ekonomikas attīstība; atkārtoti apstiprina, ka šādi centieni varētu veicināt dzimumu līdztiesību, jo lielas daļas šo uzņēmumu īpašnieces un vadītājas ir sievietes; uzsver, ka ir jāmazina juridiskie, administratīvie un sociālie šķēršļi uzņēmējdarbībai, īpaši tie, kas attiecas uz sievietēm; prasa izmantot digitalizāciju arī tam, lai veicinātu izglītību un spēju veidošanu saistībā ar uzņēmējdarbību jaunattīstības valstīs, vienlaikus radot arī labvēlīgu vidi jaunuzņēmumiem un inovatīviem uzņēmumiem;
29. uzsver, ka ir jāaptur tādu minerālu tirdzniecība, kuru izmantošana finansē bruņotus konfliktus vai ir saistīta ar piespiedu darbu; atgādina, ka koltāns ir daudzu elektronisko ierīču (piemēram, viedtālrunu) pamatizejviela un ka pilsoņu karš, kas ir pārņēmis Lielo ezeru reģionu Āfrikā, īpaši Kongo Demokrātiskajā Republikā, un kas ir saistīts ar koltāna izmantošanu, iegūšanu un nelikumīgu tirdzniecību, ir prasījis vairāk nekā astoņus miljonus dzīvību; prasa izbeigt bērnu izmantošanu koltāna raktuvēs un nelikumīgu koltāna tirdzniecību, lai panāktu, ka tas tiek iegūts un laists tirgū pieņemamā veidā, kas nāk par labu arī vietējiem iedzīvotājiem;
30. norāda, ka lauksaimniecība kā lielākā Āfrikas ekonomikas nozare varētu gūt labumu no digitālajām tehnoloģijām; uzsver, ka digitālas platformas jaunattīstības valstīs var izmantot, lai informētu lauksaimniekus par tirgus cenām un sasaistītu viņus ar iespējamiem pircējiem, kā arī lai sniegtu praktisku informāciju par audzēšanas

metodēm, tirgus tendencēm un laika apstākļiem un brīdinājumus un konsultācijas par augu un dzīvnieku slimībām; tomēr uzsver, ka, lauksaimniecībai kļūstot aizvien zinātnesietilpīgākai un augsti tehnoloģiskai, arī digitālā lauksaimniecība var ļoti negatīvi ietekmēt sociālo un vides jomu jaunattīstības valstīs, jo piekļuve jaunākajām tehnoloģijām varētu būt tikai lielām, industrializētām saimniecībām, kas darbojas eksporta tirgū un audzē ienesīgas kultūras, bet ierobežotas zināšanas un prasmes varētu vēl vairāk marginalizēt mazapjoma lauksaimniecību jaunattīstības valstīs;

31. uzstāj, ka lauksaimniecībai paredzētajam ES finansējumam ir jāatbilst programmas 2030. gadam un Parīzes klimata nolīguma transformatīvajai ievirzei un līdz ar to secinājumiem, kas iegūti, veicot Lauksaimniecības zināšanu, zinātnes un tehnoloģijas starptautisko novērtējumu attīstības jomā (*IAASTD*), un ieteikumiem, kurus sniedzis ANO īpašais referents par tiesībām uz pārtiku; uzsver — tas nozīmē, ka ir jāatzīst lauksaimniecības daudzfunkcionalitāte un strauji jāpāriet no monokultūru audzēšanas, kuras pamatā ir intensīva ķīmikāliju izmantošana, uz dažādotu un ilgtspējīgu lauksaimniecību, kuras pamatā ir agroekoloģiskās lauksaimniecības prakse un vietējo pārtikas sistēmu un mazapjoma lauksaimniecības stiprināšana;
32. norāda, ka IKT instrumentus var izmantot informācijas izplatīšanai, kam var būt izšķiroša nozīme gan dabas katastrofu, gan tehnoloģisku katastrofu un ārkārtas situāciju gadījumā, kā arī nestabilos un konfliktu skartos apgabalos; uzsver, ka digitālās tehnoloģijas kopienām ar zemu ienākumu līmeni un citām neaizsargātām kopienām var dot iespēju piekļūt kvalitatīviem pamatpakalpojumiem, tādiem kā veselība, izglītība, ūdens un elektrība, kā arī humānajai palīdzībai un citiem publiskiem un privātiem pakalpojumiem; uzsver cīņas pret dezinformāciju tiešsaistē (viltus ziņām) nozīmību un uzsver, ka ir nepieciešamas īpašas uz mediju pratību vērstas programmas, kas būtu šo problēmu risināšanas instruments;
33. uzsver, ka tehnoloģiska inovācija humānajā palīdzībā ir prioritāte, īpaši piespiedu pārvietošanas gadījumos, lai dotu ieguldījumu ilgtspējīgos risinājumos, kuri nodrošina stabilitāti un cieņu cilvēku dzīvēs un var veicināt humanitāro un attīstības pasākumu sasaisti; atzinīgi vērtē globālas iniciatīvas, kas paredzētas inovācijas humānās palīdzības jomā veicināšanai, tādas kā Globālā alianse humānās palīdzības inovācijai (*GAHI*), Humānās palīdzības inovācijas fonds (*HIF*) un ANO “Pasaules pulss”, un prasa ES veicināt atklātos datus un stingri atbalstīt tādu programmatūras izstrādātāju un dizaineru pasaules mēroga kopienas, kuri izstrādā praktisku atklātu tehnoloģiju ar mērķi atrisināt starptautiskas attīstības un humānās problēmas;
34. uzsver, ka tādas digitālās tehnoloģijas kā SMS un mobilo tālrunu lietotnes var nodrošināt cenas ziņā pieejamus jaunus instrumentus svarīgas informācijas pārraidīšanai, ko varētu izmantot nabadzīgi vai izolēti cilvēki un cilvēki ar invaliditāti; norāda uz potenciālu, kas piemīt mobilo tālrunu tehnoloģijai, kurai varētu būt priekšrocības, tostarp zemākas piekļuves izmaksas, pateicoties aizvien labākam tīkla pārklājumam, lietotājdraudzīgumam un aizvien zemākām izmaksām par zvaniem un īsziņām; tomēr vienlaikus atgādina, ka mobilie telefoni rada apdraudējumu veselībai un videi, īpaši minerālresursu ieguves un aizvien lielāka elektronisko un elektrisko atkritumu apjoma dēļ; uzsver, ka digitalizācija spēj gan stiprināt, gan mazināt demokrātiju, un aicina ES, kad tā veicina tehnoloģisko inovāciju izmantošanu attīstības palīdzībā, pienācīgi apsvērt šos riskus, lai kontrolētu digitālo tehnoloģiju nepareizu piemērošanu, kā arī veicināt interneta pārvaldību;

35. uzsver, ka ir svarīgi izveidot ilgtspējīgu ekosistēmu digitālajai ekonomikai, lai mazinātu ar digitalizāciju saistīto ietekmi uz vidi, attīstot resursu efektīvu izmantošanu gan digitālajā, gan enerģētikas nozarē, jo īpaši par prioritāti uzskatot aprites ekonomiku; prasa ārējo investīciju plānā (*EIP*) atbalstīt ražotāju atbildību, konkrēti — atbalstīt MVU, kuri attīsta atkārtotas izmantošanas, labošanas un atjaunošanas pasākumus un savā uzņēmējdarbībā iekļauj atpakaļpieņemšanas programmas nolūkā likvidēt elektrisko un elektronisko iekārtu (EEI) bīstamos komponentus; prasa veicināt patērētāju izpratni par e-iekārtu ietekmi uz vidi un efektīvi risināt ar uzņēmumu atbildību EEI ražošanā saistītos jautājumus; uzsver arī to, ka ir jāatbalsta elektronisko un elektrisko atkritumu statistika un valsts e-atkritumu politika jaunattīstības valstīs, lai minimizētu e-atkritumu rašanos, nepieļautu e-atkritumu nelikumīgu izgāšanu un nepareizu apstrādi, veicinātu reciklēšanu un radītu darbvietas atjaunošanas un reciklēšanas nozarē;
36. atzīst, ka digitālās tehnoloģijas nodrošina enerģētikas nozari ar inovatīviem instrumentiem nolūkā optimizēt resursu izmantošanu; tomēr atgādina, ka digitālajām tehnoloģijām ir ievērojams ekoloģiskās pēdas nospiedums, jo tās patērē energoresursus (tiek lēsts, ka digitālās CO₂ emisijas veido 2–5 % no kopējām emisijām) un metālus (tādus kā sudrabs, kobalts, varš un tantals), un tas liek apšaubīt šo tehnoloģiju ilgtspēju ilgtermiņā; atkārtoti apstiprina — lai cīnītos pret klimata pārmaiņām, ir jāmaina ražošanas un patēriņa modeļi;
37. atzīst digitālās tehnoloģijas iespējamo lomu demokrātijas veicināšanā un pilsoņu līdzdalībā lēmumu pieņemšanā;
38. uzsver, ka ir svarīgi izveidot un īstenot valsts pārvaldītas digitālas informācijas platformas, kas sabiedrībai kopumā palielina iespējas iegūt pilnīgu informāciju par tiesībām un pakalpojumiem, kurus valsts nodrošina saviem pilsoņiem;
39. uzsver, ka e-pārvaldes lietojumprogrammas dod ieguldījumu, padarot publiskos pakalpojumus ātrākus un lētāk pieejamus, uzlabo saskaņotību un iedzīvotāju apmierinātību, uzlabo pilsoniskās sabiedrības iespējas izpausties un darboties un palielina pārredzamību, tādējādi ievērojami veicinot demokratizāciju un cīņu pret korupciju; uzsver tehnoloģijas un digitalizācijas būtisko nozīmi efektīvas fiskālās politikas un administrācijas nodrošināšanā, dodot iespēju efektīvi palielināt vietējo resursu piesaisti un palīdzot cīņā pret krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas; uzstāj, ka noteikti ir jāveido drošas digitālas identitātes, jo tas varētu palīdzēt noteikt to cilvēku skaitu, kuriem nepieciešami konkrēti pamatpakalpojumi;
40. prasa izmantot iespējas, ko digitalizācija sniedz bērnu reģistrācijas dzimšanas reģistros, miršanas gadījumu un laulību reģistrācijas uzlabošanā; uzsver — saskaņā ar *UNICEF* aplēsēm tikai Subsahāras Āfrikā vien 95 miljoni bērnu piedzimstot netiek reģistrēti¹ un tādēļ viņiem nav dzimšanas apliecības, un tas savukārt neļauj juridiski atzīt šos bērnus, līdz ar to viņu kā sabiedrības locekļu eksistence no dzimšanas līdz pieaugušam vecumam netiek reģistrēta un tas kropļo valsts demogrāfiskos datus, nopietni ietekmējot iedzīvotāju vajadzību novērtējumu, īpaši saistībā ar piekļuvi izglītībai vai veselības aprūpei;

1

41. atzīst digitālās tehnoloģijas centrālo lomu veselības aprūpes pakalpojumu pārvaldībā, ārkārtas reaģēšanā uz epidēmijām, sabiedrības veselības kampaņu izplatīšanā, publiskā piekļuvē veselības aprūpes pakalpojumiem, kā arī veselības nozares darbinieku apmācībā, fundamentālo pētījumu atbalstīšanā un veicināšanā un veselības un e-veselības informācijas pakalpojumu izstrādē; tāpēc aicina politikas veidotājus ieviest atbilstošu politiku un tiesisko regulējumu, lai paplašinātu e-veselības projektus; aicina Komisiju nodrošināt šim nolūkam nepieciešamos finanšu resursus;
42. atzinīgi vērtē t. s. *DEVCO* akadēmijas tiešsaistes programmu, kas dod iespēju tiešsaistē apmācīt ES partnervalstu iedzīvotājus; prasa attīstīt tālāk vietējiem vadītājiem paredzētas apmācības programmas un izveidot procedūras pieteikumiem uz ES subsīdijām, lai minētie partneri varētu iegūt skaidrāku priekšstatu par gaidām, mērķiem un nosacījumiem un tādējādi uzlabot projektu izredzes tikt apstiprinātiem; uzsver, ka šādas iniciatīvas, ja tās ir viegli pieejamas, efektīvas un atbilstošas, pozitīvi ietekmētu palīdzības apguvi un ES tēlu tās partneru acīs;
- o
- o o
43. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei un Komisijai, Komisijas priekšsēdētāja vietniecei / Savienības augstajai pārstāvei ārlietās un drošības politikas jautājumos un Eiropas Ārējās darbības dienestam.